

KAPITEL 6

REBETS DAG

I de 25 år, der fulgte efter George Lincoln Rockwells ændring af den amerikanske fascisme, fortsatte bevægelsen sin transformation. I 1983 gik bevægelsen fra at være bevarende – at se sig selv som en bevægelse, der forsvarede den bestående hvide samfundsorden mod dens fjender – til at blive en revolutionær bevægelse. Fascisterne så sig nu ikke blot i opposition til det bestående, men som i en ikkeerklæret krig med systemet. Hvad var årsagerne til denne ændring?

En vigtig forklaring er Vietnamkrigen, som endelig blev afsluttet i 1975 med amerikansk nederlag og tilbagetrækning (meget lig Afghanistan i 2021). En del af dem, der tilsluttede sig det ekstreme højre, var veteraner for Vietnamkrigen. De følte sig svigtede af den politiske og militære ledelse, de mente, at de ikke fik lov til at vinde krigen, og de følte sig

uvelkomne ved deres hjemkomst. Nogle var så traumatiserede, at de søgte ensomheden i skovene, mens andre forsøgte at videreføre krigen ved at blive lejesoldater i Mellemamerika og Rhodesia. Nogle blev radikaliseret af deres erfaringer i Sydøstasien og hadede vietnamesere, sorte og kommunister. Nogle veteraner oprettede militærlejre i USA, hvor de samlede våben, trænede og forberedte sig på det endelige opgør.

En anden forklaring er, at den amerikanske forbundsstat ændrede sig radikalt i 1960'erne. Under 1930'ernes krise beskattede staten de rige og hjalp den brede arbejderklasse. Nu oplevede mange etnisk hvide arbejdere, der havde slidt hårdt for deres position, at de blev beskattet for at hjælpe sorte fattige. De fandt, at det var uretfærdigt, at de skulle bidrage til nogen, som ikke selv ville arbejde hårdt. Dertil kom, at staten i 1960'erne vedtog flere borgerrettighedslove, som fjernede den juridiske forskelsbehandling af de sorte. Mange hvide følte, at det ikke mere var deres stat, og at den var mere interesseret i at hjælpe minoriteterne. De sortes sejr førte til en rettighedsrevolution, hvor andre minoriteter søgte

ligestilling med de hvide. Det hvide flertal følte sig overset, og at dets naturligt dominerende position var under erodering.

Mange hvide, konservative mænd så med gru på de kulturelle og sociale ændringer i 1960'erne og 1970'ernes Amerika. Ungdommen gjorde oprør mod autoriteterne, faldt soldaterne i ryggen og klædte sig anderledes. Endnu værre for nogle var det, at feministerne også krævede ligestilling og gjorde oprør mod det traditionelle kvindesyn. Som Rockwell havde understreget, var kvindernes naturlige rolle at sørge for børnene og familien.

Endelig følte mange hvide, at Den Amerikanske Drøm brast efter 1960'erne. Efter 2. Verdenskrig og under den efterfølgende højkonjunktur var det den almindelige opfattelse, at en hvid arbejder kunne se frem til et fast job til en god løn og diverse goder, og at forældrene kunne give deres børn en bedre position, end de selv havde haft. Det var indbegrebet af Den Amerikanske Drøm. Men oliekrisen i 1973 udløste en langvarig økonomisk krise, de sikre jobs begyndte at forsvinde, og den økonomiske ulighed steg. Kernen i det amerikanske løfte har lige siden Uafhængighedserklæringen i

1776 været lige rettigheder til at søge lykken; nu syntes mulighederne at svinde ind.

The Turner Diaries: Den amerikanske fascismes bibel

William L. Pierce var en af Rockwells fortrolige rådgivere, men han adskilte sig fra den gruppe af utilpassede personer, der ellers udgjorde ANP. Pierce havde en ph.d. i fysik fra University of Colorado og var adjunkt i fysik ved Oregon State University, og han var en slags husintellektuel i ANP. Han havde været medlem af John Birch Society, men fandt den yderligtgående højreorganisation for passiv, og han studerede klassiske racistiske værker. Han var overbevist om den nordiske races overlegenhed og om nødvendigheden af brugen af vold for at indføre et nationalsocialistisk Amerika. Efter mordet på Rockwell dannede Pierce National Alliance, som var dedikeret til det hvide Amerikas sag, og udgav bladet *National Vanguard*. Her argumenterede han for, at Amerika var i forfald på grund af de ikkehvides fremgang og

opfordrede til, at de hvide organiserede sig og begyndte at forsvare sig.

I 1973 skrev Pierce en artikelserie, hvor han forestillede sig et kommende hvidt oprør. Den blev en så stor succes, at han udgav den (under pseudonymet Andrew MacDonald) som bog i 1978. Med tiden solgte *The Turner Diaries (Turner-Dagbøgerne)* mere end 350.000 eksemplarer og blev den grundlæggende tekst og inspiration for "White Power" - bevægelsen. Pierces værk havde samme indflydelse på det ekstreme og voldsparate højre, som Hitlers *Mein Kampf* havde haft på en tidligere generation. Mange af de begivenheder og metoder, som er beskrevet i bogen, blev senere efterlignet af militante "White Power" -tilhængere.

Bogen foregav at være de efterladte dagbøger fra en af deltagerne i den hvide revolution, Earl Turner. Den hvide opstand bliver udløst, da forbundsstaten i 1989 forbyder våben og slår ned på våbenejere (noget, der i stigende grad blev det ekstreme højres største frygt). Våbenejere som Turner går under jorden, gemmer deres våben og begynder at bekæmpe "systemet". Den hvide modstandsbevægelse, der blot er omtalt som "organisationen", og hvis inderkreds er

"ordenen", er opdelt i et netværk af isolerede celler. Efter at have skaffet penge ved hjælp af røverier (og senere forfalskede penge) og stjålet våben fra militæret iværksætter "organisationen" en terrorkampagne for at vække den apatiske hvide befolkning. Sprængningen af FBI's hovedkvarter, beskydningen af Kongressen og angrebet på Israels ambassade udløser kaos i samfundet og undergraver myndighedernes autoritet. Et massivt angreb over hele nationen i 1993 giver "organisationen" kontrol over Los Angeles, hvor bevægelsen iværksætter sine planer. Den sorte befolkning isoleres og deporteres, og på "Rebets dag" bliver byens raceforrædere hængt offentligt fra træer, gadelygter og broer.

The Turner Diaries ender i en monstrøs apokalyptisk vision. "Organisationen" affyrer atombevæbnede missiler mod Sovjetunionen og Israel, hvilket fører til en sovjetisk atomgængældelse mod USA og en verdensomfattende udryddelse af jøder. Efter at "organisationen" har sejret i Europa og efter et atomangreb på Kina, kan forfatteren til efterskriftet triumferende erklære, at drømmen er blevet opfyldt – "en hvid verden blev endelig en realitet". Dette var

altså Pierce og ligesindedes mål, at udrydde alle ikkehvide i hele verden.

Pierces bog, som blev læst og påvirkede mange på det ekstreme højre, giver et indblik i deres syn på verden. Folket er som får, der passivt følger ledelsen og kun er interesseret i materielle ting og nydelse; det er derfor legitimt at slå uskyldige ihjel, for de er selv skyld i forfaldet. Når sorte er omtalt, er det som voldtægtsmænd af hvide piger og kvinder, vandaler, tyve og kannibaler. Jøderne er magthungrende, sadistiske og involveret i handel med hvide kvinder. Regeringen er undertrykkende, "korrupt, ineffektiv og dekadent" og anvender sorte muskelbundter til at undertrykke hvide patrioter.

Bogen siger noget om det ideologiske skred, der var foregået på det ekstreme højre siden 1930'erne. Lawrence Dennis' *The Coming American Fascism* var gentlemanens guide til fascismen, skrevet i en nøgtern og objektiv stil uden hadefulde udbrud. Pierces *The Turner Diaries* var hadefuld og apokalyptisk. Hvor Dennis' fascisme var logisk og næsten idealistisk, var Pierces dystopisk og morderisk.

Krigserklæringen

Den 3. november 1979 afholdt Communist Workers Party en protestdemonstration mod Ku Klux Klan, "Death to the Klan" i Greensboro, North Carolina. Den revitaliserede, men fragmenterede Klan var på fremmarch, og især Knights of the Ku Klux Klan (KKKK) under ledelse af den energiske neonazist David Duke havde medvind. Der havde tidligere været sammenstød mellem Klanen og venstrefløjten, og i september afholdt medlemmer af NSRP, Klanen og et antal neonazister et møde, hvor de fremviste deres våben og erklærede deres intention om at tilbageerobre Amerika. Under "Death to the Klan"-demonstrationen kom det til et sammenstød mellem de to grupperinger, som førte til fem døde. Begivenheden var det første eksempel på, at Rockwells strategi havde båret frugt, og at nazisterne og Klanen nu var allieret under "White Power"-banneret. Efterfølgende ændrede KKKK navn til White Patriot Party for at blive mere spiselig for etnisk hvide arbejdere, og ANP's leder erklærede, at han så frem til at skyde flere amerikanske kommunister.

Seks år før hændelserne i Greensboro flyttede Richard Girnt Butler til Idaho i det nordvestlige USA, hvor man kunne leve langt fra civilisationen og myndighederne. Butler var den tidligere tilhænger af William Pelley, som var blevet omvendt og havde taget det første skridt til at forene fascismen og Christian Identity. I 1974 dannede han Aryan Nations, som holdt til i et bygningskompleks ved Hayden Lake. Aryan Nations kaldte sig selv for en "theopolitical" bevægelse, og dets ideologi var en blanding af fascisme og Christian Identity tilsat stærke doser af racisme, socialdarwinisme, antisemitisme og troen på apokalypsen. Butler og hans følgere var fast overbevist om, at den hvide race var Guds udvalgte folk, og at jøderne var Satans børn. "Bibelen er den hvide races familiehistorie," slog Butler fast. Der blev udkæmpet en kamp mellem "lysets børn" (de hvide) og "mørkets børn" (jøderne), og der ville komme en dommens dag, hvor Kristi kongedømme ville komme til Jorden.

Nationen byggede på den hvide race, og Aryan Nations insisterede derfor på racerenhed. En arisk nation hyldede borgeren, der producerede, og højeste status havde landbruget, mens den "internationale jødiske kapitalisme"

ville blive afskaffet. Al ejendom tilhørte fællesskabet, som ville sørge for alle producerende borgere. Børnene skulle opdrages til at tjene fællesskabet, og de skulle lære betydningen af fysisk styrke, frygtløshed, disciplin og lydighed. Kvindernes vigtigste opgave var at producere børn til fællesskabet, og deres verden var "familien, manden, børnene og hjemmet." Den ariske nation ville blive styret efter "lederskabsprincippet" (en amerikanisering af *der Führerprinzip*), der ville bestå af den naturlige elite, som stod for gennemførelsen af "folkets vilje". Ledelsen ville udøve sin magt gennem "en enkelt centraliseret autoritet" (et pænere begreb for diktaturet), og al opposition ville blive undertrykt: "Intolerance mod modsatte holdninger er forudsætningen for styrke."

I sommeren 1983 afholdt Aryan Nations en Verdenskongres i dens kompleks i Idaho. Her mødtes en række "White Power"-ledere og vedtog en formel krigserklæring mod staten. Aftalen viser, hvor stor en rolle *The Turner Diaries* havde på deres tænkning. De aftalte at finansiere bevægelsen ved røverier og fremstilling af falske penge, de enedes om at iværksætte en terrorkampagne mod

staten og dens repræsentanter, og man udarbejdede en dødsliste over fjender, der skulle likvideres. Ligesom i Pierces fremtidsvision skulle krigen ledes af en særlig hemmelighedsfuld eliteenhed, benævnt " ordenen" .

Den kommende krig byggede på to strategier. Den ene, også kopieret efter *The Turner Diaries*, var princippet om " lederløs modstand" . Bevægelsens aktivister skulle gå under jorden, opbygge skjulte våbenlagre og organisere sig i isolerede celler. Disse celler skulle operere uden kendskab til hinandens medlemmer eller planer, og de skulle udføre deres operationer uden instrukser fra en central ledelse. Der var således tale om en modstandsbevægelse, hvis medlemmer delte en fælles ideologi og værdier, men som handlede på eget initiativ. Dette ville gøre det vanskeligt for myndighederne at optrevle bevægelsen og forhindre terrorhandlinger, ligesom det har gjort det svært for journalister og historikere at afgøre, om terrorhandlinger har været et resultat af bevægelsens celler eller af " lone wolves" (ensomme ulve).

Den anden strategi var etableringen af et computernetværk. Dette var længe før den almindelige

udbredelse af pc' ere og internettet, og Aryan Nations anvendte nogle af de tidligste Apple-computere og software og kommunikerede via telefonnettet. I 1984 var Aryan Nations Liberty Net operativ, og det gav " White Power" -grupper mulighed for at kommunikere, hverve letpåvirkelige unge hackere, undgå myndighedernes overvågning, sprede propaganda og skaffe penge. De to strategier indebar, at bevægelsen på samme tid blev mere samlet og mere spredt i undergrundsceller.

Mens Richard Butler var ansigtet udadtil for det legale Aryan Nations, dannede et af medlemmerne, Robert Mathews, den paramilitære kampgruppe " the Order" (ordenen), også kaldet *Bruder Schweigen* (Det Tavse Broderskab), som skulle udføre terrorhandlingerne. I midten af 1980' erne blev det nordvestlige USA ramt af en serie af bankrøverier, falskmøntnere, bombeanslag og drab, og i slutningen af 1984 blev Mathews dræbt efter skudveksling med FBI på øen Whidbey Island ud for Washington State. Trods myndighedernes retsforfølgelse af flere medlemmer af " the Order" , fortsatte terrorkampagnen. Samtidig begyndte en anden deltager i " White Power" -bevægelsen, White Patriot

Party i North Carolina, at skaffe våben fra militæret. En anden deltager var The Covenant, the Sword, and the Arm of the Lord (CSA), der var en Christian Identity-gruppe, der så frem til det endelige opgør under apokalypsen. Medlemmerne holdt til i et bygningskompleks i Arkansas, hvor de samlede våben og forberedte sig på dommedag. Samtidig fik Aryan Nations en søsterorganisation, Aryan Brotherhood, som begyndte at hverve hvide medlemmer i fængsler, hvor der var racekonflikter mellem de indsatte.

Bevæbnet og farlig

I 1991 gik Sovjetunionen i opløsning, og den kolde krig var ovre. USA stod tilbage som den eneste supermagt, hvilket fik præsident George H.W. Bush til at erklære begyndelsen på en ny verdensorden (" New World Order"). For den yderste højrefløj var det som en rød klud i ansigtet, og de så det som en bekræftelse af deres frygt for en verdensomspændende konspiration mod Amerikas suverænitet. Beretninger om sorte helikoptere, der var blevet jagttaget over Midtvesten, og alarmistiske historier om en kommende FN-verdensregering

begyndte at florere. Mange af disse påstande blev fremsat på de populære radio-" talkshows" . Samtidig betød den globalisering, der fulgte efter Østblokkens kollaps, at industrier og jobs forsvandt, og en del af befolkningen havde svært ved at forstå den nye verden og følte sig fremmedgjort.

En ny bevægelse voksede frem på den yderste højrefløj, militsbevægelsen. Militser – eller borgerværn – er en gammel amerikansk tradition, og de er nævnt i forfatningens andet tillæg i forbindelse med retten til at eje våben. Den nye militsbevægelse opstod som en reaktion mod Clinton-administrationens forslag om øget våbenkontrol. Det blev opfattet af mange våbenentusiaster som et første skridt mod at tage våbnene fra folket, så det ikke kunne forsvare sig mod den tyranniske stat. To begivenheder bragte yderligere brænde til bålet. I 1992 omringede U.S. Marshals Service en lille hytte ved Ruby Ridge i det nordlige Idaho, hvor en hvid separatist og " survivalist" , Randy Weaver, havde forskanset sig med sin familie for at undgå retsforfølgelse for overtrædelse af våbenloven. Under belejringen blev Weavers hustru og søn og en marshal dræbt, hvorefter Weaver overgav sig. De tragiske begivenheder gjorde Weaver til en martyr for

det ekstreme højre. Det følgende år belejrede Alcohol, Tobacco and Firearms (det føderale ATF) en apokalyptisk religiøs sekt, Branch Davidians, under ledelse af David Koresh, fordi sekten havde indsamlet store mængder af våben i deres kompleks ved Waco, Texas. Efter et mislykket ATF-angreb, der kostede fire agenter livet, overtog FBI ansvaret, men deres angreb på komplekset endte med, at sektmedlemmerne udløste en brand, der kostede 76 medlemmer livet.

De to begivenheder mobiliserede våbenentusiaster på højrefløjen til at danne militser til selvforsvar. Blandt aktivisterne var medlemmer af Aryan Nations, Ku Klux Klan og nazistiske grupperinger. Militserne forsvarede først og fremmest retten til at eje våben, men de gav også udtryk for ønsket om at rulle den statslige indblanding tilbage, og talsmænd advarede mod en voldelig konflikt, " hvis ikke landet ændrer kurs." En rapport i 1994 med titlen *Armed and Dangerous (Bevæbnet og farlig)* noterede, at der eksisterede militser i 13 delstater med et ukendt antal bevæbnede medlemmer.

Dommedag

Timothy McVeigh kom til verdenen i 1968 og voksede op i en almindelig hvid arbejderfamilie i Lockport i nærheden af Buffalo i det nordvestlige New York. Trods forældrenes skilsmisse adskilte McVeighs opvækst sig ikke fra hans kammeraters, og han blev opfattet som en begavet og sympatisk " boy next door" (en dreng fra nabohuset) med almindelige interesser. Han begyndte dog at vise interesse for våben og at 'preppe' (forberede sig på en nødsituation ved at gemme mad og andre fornødenheder). Efter high school meldte han sig til militæret, og han deltog i Golfkrigen i 1991 – hvor Saddam Husseins Irak blev tvunget til at trække sig tilbage fra det besatte Kuwait af en amerikanskledet international coalition – som fører af en Bradley-kampvogn. Oplevelserne gav ham de første betænkeligheder ved USA' s udøvelse af vold i verden. Han udviste en stigende interesse for våbenrettigheder og for at forsvare den enkeltes frihed mod staten.

Efter hjemsendelsen måtte McVeigh opgive at blive optaget i elitekorpset Special Forces, kendt som De Grønne

Barett. Han følte sig fortabt i det amerikanske samfund, og han blev gradvis radikaliseret. Han hadede staten, som han så som en trussel mod befolkningens frihed, han afskyede positiv forskelsbehandling, der gik ud over de hvide, og han frygtede New World Order, som ville fratage USA dets suverænitet. Han havde allerede stiftet bekendtskab med *The Turner Diaries*, som begejstrede ham, han var i en kort periode medlem af Ku Klux Klan, og han så Ruby Ridge som bevis på, at staten pønsede på at tage våbnene fra befolkningen. I 1993 drog han til Waco for at overvære belejringen, og han optrådte på "gun shows", hvor han solgte kopier af *The Turner Diaries* og videresolgte våben. McVeigh besluttede at tage affære og rette et lammende angreb mod forbundsstaten.

McVeigh fulgte opskriften i *The Turner Diaries*, hvor de hvide modstandskæmpere i "Organisationen" byggede bilbomber til at forårsage terrorangreb på blandt andet FBI's hovedkvarter i Washington, D.C. Han lejede en Ryder-truck og fyldte den med eksplosive materialer og ammoniumnitrat. Tidligt om morgenen den 19. april 1995, på årsdagen for tragedien i Waco, kørte McVeigh ind i Oklahoma City,

parkerede uden for Murrah Federal Building og forlod bilen. Bygningen husede forbundsstatens kontorer i Oklahoma, deriblandt FBI og ATF, der havde været involveret i Waco. Klokkeren 9.08 detonerede bomben, der fik hele facaden af bygningen til at kollapse. Terrorangrebet kostede 168 mennesker livet, hvilket omfattede et antal børn fra en børnehave i bygningen.

Kort efter bombeattentatet blev McVeigh anholdt af politiet for at køre i en bil uden nummerplader og være bevæbnet. Han var iført en hvid T-shirt, som på maven havde en tegning af Abraham Lincoln og sætningen "Sic Semper Tyrannis" ("Således går det tyranner", John Wilkes Booths udbrud, efter han havde skudt Lincoln i 1865) og på ryggen en tegning af et træ med et citat fra Thomas Jefferson: "Frihedens træ må vandes fra tid til anden af blodet fra patrioter og tyranner". McVeigh blev af offentligheden, medierne og myndighederne anset for en enlig yderligtgående galning, og han blev dømt til døden og henrettet i 2001.

Men var McVeigh en ensom ulv, eller var der tale om et neonazistisk komplot? Efterforskningen blev forplumret, og

vigtige spor blev der aldrig fulgt op på. Og McVeigh var ikke alene, men fik hjælp af en kammerat fra militæret, Terry Nichols, som også delte hans yderligtgående synspunkter. Historikeren Kathleen Belew, der har forsket i "White Power"-bevægelsen, antyder stærkt, at McVeigh fulgte strategien om "lederløs modstand" og ledte myndighederne på vildspor. Siden sagen aldrig blev fuldt opklaret, og alle syntes tilfredse med, at gerningsmanden var en ensom ulv, er vores viden om det mulige bagvedliggende komplot ufuldstændig. McVeigh antydede selv i et brev til sin søster, som han var fortrolig med, at han tilhørte en gruppe, der var involveret i kriminel aktivitet, og at han ville gå under jorden. I tiden op til angrebet forsøgte McVeigh at komme i kontakt med det nazistiske National Alliance, William Pierces organisation (Pierce var selvfølgelig forfatteren til McVeighs bombemanual, *The Turner Diaries*). McVeigh havde kontakt til Elohim City, et kompleks i Oklahoma, der var beboet af medlemmer af Aryan Nations og andre "White Power"-grupper, og hvis sikkerhedschef var den mystiske tysker Andreas Strassmeir, kaldet "Tyskeren Andy", og som McVeigh tidligere havde truffet. Hvis vi kan stole på et

øjenvidne, var der mindst tre ud over McVeigh og Nichols, der lavede bilbomben. Beskrivelsen af de tre øvrige passede til lokale "White Power"-aktivister. Belew konkluderede, at McVeigh ikke kunne have udført udåden alene. Mange indicier tyder på, at der var tale om et neonazistisk komplot, der blev udført af en autonom celle, der opererede efter strategien om den "lederløse modstand". I så fald var det kulminationen på den krig mod staten, der blev påbegyndt af Aryan Nations i 1983.

En fascist af vores tid

Fire år før Oklahoma City fik det politiske establishment en skræk i livet. David Duke, nazist, Rockwell-tilhænger og klanleder, var tæt på at blive valgt til guvernør i staten Louisiana. Duke, der to år tidligere var blevet valgt til den lovgivende forsamling i Louisiana, var noget helt nyt og foruroligende: en fascist, der gav sig ud for at være en helt almindelig politiker. Han havde fået foretaget kirurgiske indgreb i ansigtet for at forbedre udseendet, han optrådte i jakkesæt og slips, han gav sjove tv-interviews og kaldte sig

selv for " racialist" i stedet for racist. Han nedtonede racespørgsmålet og talte i stedet om at adskille racerne. Hans plan gik ud på at etablere et område i Syden (" Nyafrika") udelukkende for de sorte, et område på Østkysten (" Vestisrael") forbeholdt jøderne og et område i Sydvest (" Alta Californien") for den latinamerikanske befolkning; resten, benævnt " Hvid bastion" , var forbeholdt den hvide befolkning. Duke fremførte, at han ikke ønskede at diskriminere nogen, men at han blot ville give hvide mulighed for at leve med andre hvide. Duke personificerede en ny tendens, en fascisme, der skjulte sig bag en nydelig og normal facade.

Rædslerne i Oklahoma City miskrediterede både " White Power" - og militsbevægelsen, og nazister og andre på den ekstreme højrefløj søgte at holde lav profil. Men mens de skjulte sig, fandt de nye måder at sprede deres hadefulde budskaber.